

GIOIA MIA

Alle ramen open

Een modern opgevoed jongetje brengt tegen zijn zin de vakantie door bij een conservatieve oudtante. Na onvermijdelijke botsingen ontstaat wederzijds begrip, in een feelgoodfilm die het vooral van het uitstekende acteerwerk moet hebben.

“Hoe denk je dat het gaat? Het zijn de middeleeuwen hier!” Nee, Nico is niet blij met het ouderwets ingerichte appartement waar hij de komende maand moet doorbrengen, en dat zal zijn vader weten als die opbelt om te vragen hoe het gaat. Om te beginnen is er geen wifi, en 4G is er kennelijk ook nog niet in deze uithoek van Sicilië. De streekgerechten die oudtante Gela kookt blijft hij niet. En dan wil zij ook nog dat hij middagdutjes doet. In pyjama! Op haar beurt vindt de oude vrouw haar neefje maar slecht opgevoed en brutaal. Een kletsgrage buurvrouw weet wel hoe dat komt: “Zo zijn ze in het Noorden. Daar hebben ze niet eens bidets.”

In dit hofje, waar alleen dames op leeftijd wonen, speelt ook een groepje kinderen.

Aanvankelijk vindt buitenstaander Nico geen aansluiting, maar in de loop van de film slaat een zoete prepuberale vonk over tussen hem en buurmeisje Rosa. Maar voordat het zover is moet de jongen een verlies verwerken. Zijn oppas met wie hij een innige band heeft – we zien hen samen in de dromerige openingsscène – gaat trouwen. Dat is ook de reden waarom hij in de schoolvakantie niet thuis kan blijven. Het wil er moeilijk bij hem in dat hij haar nooit meer zal zien. “In films gaan huwelijken op het laatste moment niet door”, zegt hij hoopvol.

Gaandeweg komt Nico erachter dat hij niet de enige is die met verlies moet omgaan. Als hij samen met Rosa door de spullen van zijn tante snuffelt, stuit hij op een traumatische gebeurtenis in haar verleden. Als de oude dame hem vertelt wat zij heeft meemaakt wordt duidelijk dat zij dit nog nooit met iemand anders heeft gedeeld. Het wederzijdse begrip dat ontstaat tussen de jongen en zijn tante wordt rustig uitgewerkt. In de natuurlijk klinkende dialogen vermijdt

GIOIA MIA

regisseur en scenarist Margherita Spampinato al te schematische contrasten tussen moderniteit en traditie.

Maar het is vooral in het samenspel tussen de jeugdige acteurs Marco Fiore en Martina Ziami en veteraan Aurora Quattrocchi dat deze feelgoodfilm tot leven komt. Het levende Quattrocchi een Luipaard op voor de beste acteerprestatie op het festival van Locarno. Naast het sterke acteerwerk valt in Spampinato's speelfilmdebuut het gebruik van donker en licht op. Om de Siciliaanse

warmte buiten te houden staat tante erop dat de luiken gesloten blijven. Het weerhoudt Nico er niet van om steeds weer alle ramen open te gooien, om licht en lucht binnen te laten in het sombere appartement.

FRITZ DE JONG

GIOIA MIA ITALIË, 2025 | REGIE MARGHERITA SPAMPINATO | MET MARCO FIORE, AURORA QUATTROCCHI | 90 MINUTEN | DISTRIBUTIE ARTI FILM | TE ZIEN VANAF 26 FEBRUARI, OOK VIA picl.nl

Filmkrant feb '26